

MORTEN SØNDERGAARD

1.

Han bliver ved med at se lige ind i solen. Han ser lige ind i solen, indtil øjnene smerter og længere endnu. Det giver små grå pletter på nethinden, der ikke vil gå væk, solpletter. Det giver en tung rundtosset følelse i kroppen, det får blodets bundfald til at hvirvle op. I den træge væske svømmer ildsalamanderen med langsomme halebevægelser. Solen står stille. Den er sit eget ekko, solvinden blæser ham baglæns ind i fremtiden. Det nytter ikke noget at tegne et kort over solen, for hvordan skal han finde sin skygge imellem en million jordkloders tvivl? Han er en gul dværg. Øjet har brændt sig fast på skiven, og brændende luft slynges ud fra solranden. Det er let nok at forstå. Han begynder at grine. Han flytter blikket. Han griner og griner. Det vælder op i ham som vand. Solen trænger ind i vandet og varmer det op. Han griner. En grinende gul dværg midt i solskinnet.

2.

Så kommer solen. Den står vinterhvid og skærende. Først den ene sol så den anden. Sole der drejer rundt om hinanden i en ufattelig dans, vild og kompliceret, en dans hvor alt levende går i opløsning, synker sammen, smelter og bliver væk. Denne sol. Hans sol. Denne sol. Solen kan brænde, brænde på huden, så man ikke tror, at en sådan smerte er mulig. Solen kan brænde så stærkt i øjnene, at man er ved at skribe, men man skrifer ikke. For man kan lande i vand, skyer af skum i himlens overflade, en langsom adspredt søvn.

Det kan være nødvendigt at gøre sig vægtløs og svæve som inde-frosne fisk. Det kan være nødvendigt at lære sig kunsten at falde fra store højder. Det kan være som at gå på en jernbanebro bygget af metal. På rister af jern. Et blik ned gennem mellemrum, et blik ned i slugter. Man kan glide gennem risten som gennem et pomfritjern og falde i skiver. Men sådan er det ikke altid. Der er også månen, månen i badekarret for eksempel. Når kroppen ligger helt stille i badekarret forvandler overfladen sig til kviksølv, hvor månen kan spejle sig. Den boblende måne, den eksploderende måne, rasende, knusende, frygtelige måne. Den blikstille måne.

3.

Det er den samme måne. Det er den samme måne, og kikkerten er sort og hvid. Månens overflade er hvid, med kraterer der drejer ind i slagskyggen, den lange sorte slagskygge, solvinklen. Månen drejer og drejer, kraterne forsvinder ind i skyggen, de skylles over af mørke. En væske skyller igennem blodkar og hjernetråde. Månen drejer og drejer. Den spejler sig i den perfekte halvkugleform for enden af objektivet. Objektivet samler lyset til en stråle og slynger det ind gennem okularet. Blikket suger lyset ned i øjets vaccumkammer.

Månen er stille. Blikket er en kugle af lys i det inderste af hjernen. Blikket er en anden gravitation, et spejllys, der synger i neuronerne. Det vælter som klar lava fra tankerne, det brænder igennem og forvandles til en bølge af lys i det sorte rum, en himmeltegnning der opløser sig, en skarphed der blændes af pupillernes rids i det mørke stof. Det flyver med den absolutte hastighed, det krummer sig uendeligt om sig selv.

Det er blikket, der intet ser. Det ser tomt frem for sig. Det flænses og skæres. Det suser i det tomme rum. Det er hjernen blottet, en rotation der river tingene til sig. Det ser ind, ser igennem, udsletter. Blikket ser ikke og ser. Blikket landsætter skibe på stilhedens hav. Det lydløse blik. Et væsen under det. En fremmed eksistens. En lethed.

